

Albert-Lőrincz Márton

(tél)

kallantyún dér ül
gyérül a nap csilláma
ujjlenyomatom

ha fölszáll délig a köd
még napon sétálhatok

(Pilátus-szín)

Ki tudná kimosni a sót az ingből?
(Rászáradt veríték kereszt alatt.)
Ki tudná kimosni a sót
a veríték bő patakából?
Ott csörgedez a gödrök mélyén
az idők mélyszántásában,
át árkon-bokron, ingovány határok-
kon,
arcra cseppkövesedve,
ingre rácsöpögve.
Tán az aranyért útra kelő hétpróbás
rőtszakállú kalandor

egy jacklondoni történetben
(ha a becsületért életét nem vesz-
tette),
vagy tán a dac indulata
(Don Quijote pajzsán dagadva),
szélmalom-bőségben,
netán a türelem magánya
a loyolai Ferenc imájában?
Én csak kérdezem.
Ki az, ki nem látja:
ég, lobog a verítékfolt
Krisztus ing-szagában.

(ellehetsz benne)

ne keress ember metrikát benne s rendet
kasza mit vág s a rendes világra született ember
ne keress rímet
rémes
amint a versnek vérmes reményt ad ebben a
vemhes gondoktól terhes szemtelen
gőggel feleselő fele sem tréfa világban
ellehetsz benne
nem igaz hogy nincs lüktetése

robaja zúrje rettentően önző szívverése
 láthatja
 megállsz szuszogsz s körülöleled
 a völgyet tekintetteddel ahol születted
 amely ringatott amely szinte elhitette
 veled hogy édes szülőfölded
 elszenved téged és elszenveded
 imádva szeretve áldva dicsérve
 láthatja s ott hagy mint a többiek
 amikor szívedet fogva markolsz a semmibe
 nem vers ne keress ember metrikát benne
 s egyéb regulát
 ostobaság
 rendetlen világ háborog benne
 s ha mégis ha úgylis
 az csak a puszta véletlen isteni műve
 hidd el

(kerti kúr)

úrhangzat dongás
 robban a szilva hasa
 kék ijedelem

száján szövétnek
 méreg fullánk-potrohán
 bevégeztetett

üres vödörszáj
 szilva-magány kerti kúr
 hasadt délután

(variációk egy bözödi képre)

fűzfa karéjban ring a tó
 meg én
 (hullámozó emléknymok)

*

a tó tükrét gépzene metszi át
 (elmenekül a tücsök)

*

a tóban mosakodik a szégyen
 (pucér nők és egy templom)

*

ránó a vígság a temetőre
 (roggyan a templom tornya)

*
 némán strázsál a torony
 (halak hallgatnak a padsorokban)

*
 ázik a magány
 (homlokát belemossa
 a felejtésbe)

*
 templom ázik a vártán
 (néma tanú megfosztottan)

*
 omladozó torony a tóban
 (magyar ige az iszapban)

(anyaméh sötétjében)

nedvek s furcsa égi dimenziók hangzavarában
 feküdtem én a puha-sötét ágyban
 nem rongyok között és nem léghuzatban
 édesanyám szívdobogásában

puhának kellett lennie (én nem éreztem
 persze énem még nem is volt készen)
 nem éreztem nem láttam és nem hallottam
 és nem tudtam
 hogy kezek vonaglanak végig a húrokon
 az asszonytest-hárfán
 hogy dob pereg finom ritmusokban
 az óceáni membrántokban

a csend
 amiről minden pöffeszkedő szónok szónokol
 nem volt sehol
 ingerek ringattak éberem s alváskor

* * *

anyám tett-vett ahogy az asszonyok szokták
 lábat mosott testvéreimnek
 megterített reggel délben este
 megetette a cicát a tehenet
 (közben kitanulta — el ne felejtsem —
 hogyan kell bábáskodni
 gyermekszületéskor
 egy csíki faluban)

készültek engem vártak
ünnepet ültek egyszerűen
ahogy férfi és asszony szokta
s tehette katonaszabadságkor

(a katonaszabadság letelt
én maradtam az ősi csendben)

anyám nem sírt
(hallottam volna)
sohse sírt anyám
csak integetett egyik kezével
a Cotroceni-i kaszárnya felé haladó
ponttá zsugorodó vonat után
a másikkal fájdalmait szorította
amelyeket én okoztam.

Czirják Edit

Szeretnék...

Szeretnék új hangra találni,
s fölvenném hozzá ünneplő ruhám,
hogy méltó legyen új hangomhoz.
Vagy talán új ruha illene hozzá?

Megpróbáltam kikeresni a színét,
mélységét, lágyságát, dallamát...
Lehet, hogy kell egy új érzés,
s majd ahhoz keresek ruhát.

Lehet, hogy kell új fény, új tér,
új helyzet és idő...
S leginkább régi-új magamban
Megújult erő.

Levetem hát a régit, hátrahagyom
nem nézve hátra,
hogy helyet adjak az újnak,
a jövőnek a mában.
